

Sygn. akt II UK 139/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
przy udziale zainteresowanej S. D.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J.K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 kwietnia 2013 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 1 sierpnia 2012 r. Zaskarżoną decyzją stwierdzono brak podstaw do zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych S. D., jako jego pracownicy od dnia 6 kwietnia 2012 r. Sądy ustaliły, że nie doszło do nawiązania między ubezpieczonym i zainteresowaną stosunku pracy, wykonywania świadczeń wynikających z umowy i związanego z tym powstania obowiązku ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.). Umowa zawarta z S.D. , będącą w dziewiątym miesiącu ciąży, nie była

realizowana, a co do tego, że zainteresowana pracy nie będzie świadczyć, strony umowy miały świadomość już przy jej zawieraniu.

Skarga kasacyjna J. K., obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, została oparta na zarzutach obrazy art. 382, 378 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i poczynienie własnych ustaleń faktycznych co do okoliczności wykonywania pracy przez zainteresowaną oraz art. 382 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Skarżący wskazał także na naruszenie prawa materialnego przez błędne zastosowanie art. 58 § 1 k.c. i art. 83 § 1 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący twierdził, że „z treści zebranego materiału dowodowego, wbrew poczynionym ustaleniom, wynika wprost, że S. D. wykonywała w okresie swojego zatrudnienia czynności jako pracownik J. K.”. W związku z tym nieodniesienie się przez Sąd drugiej instancji do całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz błędne wnioski płynące z oceny dowodów mają świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący podkreślił także, że z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, czy w ocenie sądu czynność zawarcia umowy była pozorna, czy też była czynnością zmierzającą do obejścia prawa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołuje się na oczywistą zasadność jej podstaw, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09,

niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, zbudowanej na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).